

ת"פ 3672/11/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 3672-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רותם נבון פסחה

נגד

הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אחמד יאסין

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות העניינים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג)** לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **תקיפה סתם (בן זוג)** לפי סעיף 382(ב) לחוק; ו**איומים** לפי סעיף 192 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים כ-48 שנים, ומתגוררים בחדרים נפרדים בדירה בכפר סבא.

על פי האישום הראשון, ביום 31.10.19 בשעה 06:00 נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת והחל להטיח בה כי היא משקרת לו ושוכבת עם גברים אחרים. בנסיבות אלה, בעודה ישובה במיטתה, תקף אותה הנאשם והכה אותה בפניה באגרופים ובסטירות. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות בדמות המטומה מתחת לעינה השמאלית, סימן אדום בלחיה וסימן אדום במצחה והיא נזקקה לטיפול רפואי (להלן - **האירוע השני**).

על פי האישום השני, ביום 16.8.19 בשעה 14:00 התגלע ויכוח בבית בין הנאשם למתלוננת על רקע כספי. בנסיבות אלה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר על לחיה בעודו אוחז בסמרטוט מטבח, נטל שני סירים שהיו על הכיריים והשליכם לכיוון הכיור. בהמשך, ישב הנאשם בסלון הבית ואיים על המתלוננת באומרו "זה לא יעבור לך בשקט", חזר למטבח, הוציא מוצרים מהמקרר והשליכם לכיור (להלן - **האירוע הראשון**).

3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. לגבי האישום הראשון אישר הנאשם כי התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת במהלכו דחף אותה קלות והיא דחפה אותו בחזרה, אולם הכחיש שתקף אותה באגרופים וסטירות ושנגרמו לה חבלות. לגבי האישום השני הנאשם הכחיש הכחשה גורפת כי האירוע התרחש וטען לעלילה מצד המתלוננת. לטענתו לא סטר למתלוננת, לא השליך דבר, ולא איים עליה.

4. ביום 15.6.19 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון ללא הסכמה עונשית, אולם מדברי הנאשם במעמד זה עלה כי אינו מודה בתקיפת המתלוננת בהתאם לכתב האישום המתוקן ועל כן, החלטתי לשמוע את הראיות בתיק.

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, מ"מ, וחברתה לעבודה, ו"צ. כן הוגשו מטעם המאשימה המוצגים הבאים:
ת/1 - שתי תמונות של חבלות שנגרמו למתלוננת; **ת/2** - תעודות רפואיות של המתלוננת; **ת/3** - תמונות של המטבח בבית; **ת/4** - הודעת נאשם מיום 16.8.19, שעה 23:34; **ת/5** - הודעת נאשם מיום 31.10.19, שעה 11:09; **ת/6** - מזכר מיום 3.11.19; **ת/7** - דו"ח עיכוב מיום 31.10.19; **ת/8** - דו"ח פעולה מיום 31.10.19; **ת/9** - דו"ח פעולה מיום 31.10.19; **ת/10** - דו"ח פעולה ודו"ח עיכוב מיום 16.8.19; **ת/11** - דו"ח תובנות מאת תמיר זוהר מיום 17.9.19; **ת/12** - דיסק מצלמות גוף.

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

דין והכרעה

7. אין חולק כי מדובר בבני זוג נשואים כ-48 שנים, הנוהגים לישון בחדרים נפרדים בשל מתיחות ביחסיהם בשנים האחרונות, וכי עובר לאירועי כתב האישום דן לא הוגשו תלונות נוספות.

המתלוננת מתארת כי שני אירועים אלה, מושא כתב האישום, מהווים את "קצה הקרחון" במסכת של התעללות פיזית ונפשית מצד הנאשם כלפיה, שלוותה באלימות פיזית, מילולית וכלכלית מצדו במהלך כל שנות נישואיהם (עמ' 10, ש' 12-9, ש' 16-13; עמ' 11, ש' 8-5; עמ' 13, ש' 28-25; עמ' 12, ש' 25-24), באופן שהחמיר בשנתיים האחרונות עת פיתח כלפיה הנאשם תלות כפייתית ואובססיבית (עמ' 11, ש' 10-9), טענות אותן הוא מכחיש מכל וכל.

האירוע הראשון

8. במועד האירוע, מעידה המתלוננת כי החל ויכוח בינה לבין הנאשם אודות קניות לבית וענייני כספים, זאת כיוון שהיה זה יום שישי, ולאחר שהנאשם שאל אם קנתה קפה שחור, היא הטיחה בו כי גם הוא יכול לקנות לפעמים מצרכים לבית. בנסיבות אלה, כעס הנאשם, לקח סמרטוט רטוב שהיה על השיש והכה בו בפניה, זרק שני סירים שהיו על הגז, בהם החלה לבשל, וזרק אותם ואת תוכנם לכיור, תוך שהוא גורם נזק לכיריים ולסירים, וכן הוציא מהמקרר ומהמקפיא את המצרכים וזרק הכל לכיור (עמ' 12, ש' 31-25; עמ' 18, ש' 29-23, ש' 31).

המתלוננת מתארת כי הנאשם היה ב"אמוק" והיא פחדה ונבהלה ממנו עד שאזרה אומץ והזעיקה משטרה, דבר שלא עשתה קודם לכן (עמ' 19, ש' 6-5, ש' 15-13), אולם לטענתה לאחר שהזמינה משטרה באירוע זה, הוחמרה התנהגותו

האלימה של הנאשם במהלך חודש וחצי, עד לאירוע השני (עמ' 12, ש' 4-1).

המתלוננת סיפרה שבמהלך האירוע הטיח בה בנאשם **"מה את חושבת, אם את חיה פה את תעשי הכל, את תקני, אני חי מקצבת ביטוח לאומי, את מרוויחה כסף, את תשלמי את הכל, דברים כאלה, כלכלית, הכל, זה נושא שנפרש שנים אצלנו"** (עמ' 13, ש' 3-1), ולאחר ריענון זיכרונה מהודעתה במשטרה הסבירה כי שם הזכירה איומים השגורים בפיו, דוגמת האיום שתצא מהבית ולא תקבל דבר (עמ' 13, ש' 6-3).

יצוין כי רק בתום עדותה הראשית, משנשאלה אם יש דבר מה ספציפי שאמר, העידה המתלוננת שהנאשם הטיח בה **"שזה לא יעבור לי בשקט"** (עמ' 13, ש' 7-8). גם בחקירתה החוזרת הסבירה המתלוננת כי באירוע זה לא איים עליה הנאשם, אך חזרה על כך שבעת שהתקשרה למשטרה אמר לה הנאשם **"שזה לא יעבור לי בשקט"** (עמ' 20, ש' 1, ש' 7-4).

9. חיזוק לגרסתה זו של המתלוננת ניתן למצוא בדו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום מיד לאחר האירוע והפרידו בין הצדדים **(ת/10; ת/11)**, כמו גם בתמונות שצולמו על ידם בביתם של בני הזוג. מדו"ח הפעולה של השוטרת הילה תרשיש עולה שהמתלוננת היא שהזעיקה את המשטרה בשל אלימות מצד הנאשם ודיווחה כי **"בעלה זורק את כל הדברים מהמקרר"** (ת/10, עמ' 1). בדו"ח הפעולה מדווח על צעקות מהדירה ובכי של המתלוננת, ולאחר שהשוטרים הפרידו בין בני הזוג והשוטרת לקחה את המתלוננת לחדר, מתואר כי היא הייתה **בוכייה ונסערת**, סיפרה לשוטרת על אלימות תדירה מצד הנאשם כלפיה וכי לאורך שנים היא חיה בפחד לצדו **(ת/10, עמ' 2)**. בנוסף, השוטרת תרשיש צילמה במעמד זה תמונות בבית, בהן ניתן לראות את הכיריים כשהן במצב של מהפיכה ואי סדר, מבערי הגז מוטלים לכל עבר, אחד הסירים זרוק באמצע, כמו גם קופסת קוטג' זרוקה על הרצפה **(ת/10; ת/3; עמ' 14, ש' 5-7)**, באופן שמתיישב עם תיאור המתלוננת בדבר התנהגות פרועה ואלימה של הנאשם באירוע.

למותר לציין כי גרסתה הראשונה של המתלוננת, כפי שנמסרה לשוטרת תרשיש מיד בסמוך לאירוע, תואמת לגרסתה בבית המשפט, ולפיה הנאשם שאל אם קנתה קפה, ובתגובה לתשובתה כי גם הוא יכול לקנות מצרכים לבית, הוא התפרץ, סטר על לחיה עם סמרטוט מטבח וזרק מזון מהמקרר לכיור **(ת/10, עמ' 2)**.

10. הנאשם, מצידו, מאשר כי עובר לאירוע התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת על רקע כספי.

יש לציין כי בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, טען הנאשם כי הטריגר לאירוע הראשון היה העובדה לפיה המתלוננת הטיחה בו כי המשכורת בעבור עבודתה שייכת רק לה בעוד הוא מתקיים מקצבת נכות בלבד, וכי מבחינה כספית **"מה ששלו שלו ומה ששלה שלה"** **(ת/4, ש' 16-18; עמ' 33, ש' 4-6, ש' 7-11)**, **זאת בניגוד לתשובתו לכתב האישום בה הכחיש קיומו של ויכוח ביניהם וטען כי מדובר בעלילה** (עמ' 6, ש' 16).

בעדותו הודה הנאשם כי בנסיבות אלה, התרגז והטיח במתלוננת כי המקרר שנקנה מכספו, שייך לו, הוציא את המצרכים **"שלה"** מתוכו ושם אותם על השיש **(ת/4, ש' 16-18, ש' 41; עמ' 26, ש' 11-16, ש' 19-20)**, כאשר בבית המשפט הנאשם לא זכר שזרק את האוכל אותו בישלה המתלוננת כיוון שלא רצה לאכול מבישוליה (עמ' 27, ש' 9-10), **זאת בניגוד לגרסתו במשטרה שם הוא מודה שזרק אוכל מהסירים לכיור תוך שהוא אומר לה שלא תבשל עבורו ולא**

"תעשה לו טובות" (ת/4, ש' 19-26, ש' 30, ש' 32). עוד הכחיש הנאשם שלקח סמרטוט במהלך האירוע או שהיכה באמצעותו את המתלוננת (עמ' 33, ש' 16-19, ש' 21). בשלב זה אישר הנאשם כי המתלוננת התקשרה למשטרה כשלטענתו בנם "הדריך" אותה לעשות כן וכי הם "עבדו ביחד" (עמ' 26, ש' 22-23, ש' 25), וטען שיש לה בן דוד במשטרת כפר סבא שייתכן וסייע לה (עמ' 27, ש' 25-27).

11. בעדותו ניכר כי הנאשם ממזער מחומרת האירוע ומחלקו בו. כך, טוען הנאשם כי "לא נגע" במתלוננת (עמ' 33, ש' 10-11; עמ' 35, ש' 8), אלא רק שם את המוצרים על השיש (עמ' 33, ש' 13), הקוטג' "נפל" מהמקרר על הרצפה (עמ' 33, ש' 14-15; עמ' 35, ש' 1-2), "התהפך" סיר על הכיריים כששם מוצרים על השיש (עמ' 33, ש' 23; עמ' 34, ש' 26-27), ו"רק" אמר למתלוננת שתוציא את הדברים שלה מהמקרר (עמ' 33, ש' 27).

תיאורו זה, לא רק שסותר את גרסתו במשטרה, כאמור, אלא אף אינו מתיישב עם התרשמות השוטרים שהגיעו לבית והתמונות שצילמו במקום, תמונות המצביעות על השתוללות מצד הנאשם באופן העולה בקנה אחד עם תיאור המתלוננת לפיה היה אחוז "אמוק".

יש לומר כי משעומת הנאשם עם חוסר הסבירות בגרסתו נוכח הראיות הקיימות, החל כרסום בגרסתו בבית משפט - הוא טען כי "לא זוכר" מה היה ואישר בחצי פה את גרסתו במשטרה לפיה במהלך האירוע זרק אוכל וסירים לכיור (עמ' 33, ש' 24-25, ש' 28-29).

12. בכל הנוגע לאיום, הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננת באירוע. עם זאת יש לציין כי בעוד שאיומים דוגמת "אני אראה לך" שלל הנאשם בכל תוקף, את המילים "זה לא יעבור לך בשקט", המיוחסות לו באישום דנן, הכחיש בלשון רפה בלבד -

"ש.ב כשהיא אמרה שהיא מתקשרת למשטרה, לא אמרת לה זה לא יעבור לך בשקט?"

ת. אמרתי לה תתקשרי.

ש.ב חוזר על השאלה.

ת. לא. אבל אני באיזה שהוא מקום אמרתי לה את זה בזלזול כזה, תתקשרי, למה יש לך להתקשר למשטרה? למה מישהו נגע בך?

...

"ש.ב. שואלים אותך איך אתה מקלל אותה? ואז אתה אומר אני לא יודע, אני לא זוכר מה אני אומר ברגע שאני עצבני אז אני מקלל. אז היא שואלת אולי אמרת לה אני אראה לך, זה יעלה לך.

ת. לא אמרתי, זה אני זוכר שלא אמרתי" (עמ' 34).

13. הנה כי כן, בכל הנוגע לאירוע הראשון אני מעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, בהיותה אמינה מהימנה וסדורה ואף מתיישבת עם יתר הראיות בתיק, כמפורט לעיל.

האירוע השני

14. בעדותה לגבי אירוע זה, מתארת המתלוננת כי לפנות בוקר, בעת שישנה, נכנס הנאשם לחדרה, טרק את הדלת עם ידו והעיר אותה בבהלה, צעק והטיח בה כי היא בוגדת בו ומשקרת לו, והחל מכה אותה באגרופים ובמכות בפניה ובכתפה (עמ' 11, ש' 13-22). המתלוננת מתארת שהנאשם ישר החל להכותה, בעודה עם הגב אל המיטה, מתארת כי היו לפחות 5-6 מכות לפנים, תוך שהיא מדגימה מכות עם שתי ידיה לפנים, ולבסוף דחף אותה הנאשם על המיטה והיא נפלה עם גבה על המזרון (עמ' 15, ש' 10-12, ש' 14, ש' 27; עמ' 16, ש' 11, ש' 13).

המתלוננת מתארת כי הנאשם היה "באמוק" במשך מספר דקות, וכי היא הייתה המומה, תוך שהיא מגנה על עצמה באמצעות ידיה על ראשה, כפי שהדגימה זאת (עמ' 11, ש' 15-16, ש' 24), ולאחר מכן נרגע, ונפנה לרכב על אופני הכושר, כאילו לא אירע דבר (עמ' 11, ש' 23-24).

כתוצאה מהמכות שהכה אותה בפניה, נגרמו למתלוננת המטומה מתחת לעינה הימנית, חבורה במצחה ובלחיה, חבלות שאף תועדו במסמכים רפואיים ועל ידי השוטרים בבית החולים ובתחנת המשטרה (ת/1; ת/2; עמ' 12, ש' 5-11; עמ' 16, ש' 7-9, ש' 14-15, ש' 17).

בנסיבות אלה, קמה המתלוננת, התלבשה והלכה לעבודה, שם נוכח הסימנים שנראו על פניה התגלה המקרה (עמ' 11, ש' 24-26). אחת האחיות שעובדת עמה ניגשה למפקחת עליהן ולעובדת הסוציאלית של בית החולים, וביחד הן לקחו אותה למיון והזמינו משטרה על מנת שתגיש תלונה (עמ' 11, ש' 26-28).

15. לצד תיעוד החבלות בפניה של המתלוננת, חיזוק נוסף לגרסתה נמצא בעדותה של חברתה לעבודה, ולדיסלבה צ'רנובלסקי, המשמשת אחות בבית חולים "מאיר" בכפר סבא.

מעדותה של ולדיסלבה עולה כי היא עובדת עם המתלוננת בעשור האחרון והיא בקשר טוב עמה, ואין לה כל קשר לנאשם (עמ' 21, ש' 11-13, ש' 15). בבוקר האירוע, היא הגיעה יחד עם המתלוננת למשמרת הבוקר, המתחילה בשבע בבוקר, ובעודן מתלבשות בחדר ההלבשה שמה לב כי המתלוננת דומעת וכי יש לה סימן כחול מסביב לעינה. ולדיסלבה מתארת כי מדובר בחדר הלבשה קטן והן מתלבשות אחת מול השנייה, כך שראתה את המתלוננת מולה (עמ' 22, ש' 33). בתחילה התלבשו ולא דיברו ביניהן, אך היא הרימה את ראשה בשלב מסוים וראתה את המתלוננת בוכה ואת שטפי הדם סביב עינה (עמ' 23, ש' 1-3). המתלוננת החלה לבכות וסיפרה לב שקמה בבוקר והנאשם הכה אותה ודחף אותה (עמ' 22, ש' 2). ולדיסלבה חיבקה את המתלוננת, עירבה את המפקחת עליהן בעבודה ואת העובדת הסוציאלית של בית החולים וליוותה את המתלוננת לחדר המיון לקבלת טיפול רפואי (עמ' 21, ש' 19-25; עמ' 22, ש' 4-3) עד שבנה של המתלוננת הגיע לבית החולים ונשאר עמה להמשך הבדיקות (עמ' 22, ש' 19-22). היא גם מאשרת במפורש כי סימני ההמטומות שראתה על פניה של המתלוננת הם סימני המכות שנראים בתמונות (ת/1; עמ' 22, ש' 7-5, ש' 26-25).

16. מעדותה של ולדיסלבה עולה כי היו "שמועות" בבית החולים אודות אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת מזה תקופה ארוכה (עמ' 22, ש' 8-11; עמ' 24, ש' 1-4, ש' 6). העדה חיברה פרטי מידע במהלך השנים, למשל העובדה כי המתלוננת נהגה לפחד ולהיות מרוחקת, מעולם לא נסעה לחו"ל, לא ביקרה את הוריה בצפון הארץ, לא יצאה לחופשה והייתה העובדת היחידה שלא מסרה את מספר הטלפון הנייד שלה ברשימת הקשר של העובדים (עמ' 22, ש' 13-17). כל אלה היוו עבודה את הרקע להבנת התנהגות המתלוננת בבוקר האירוע.

17. בחקירתה הנגדית עומתה ולדיסלבה עם סתירות, לכאורה, בגרסתה. כך למשל נשאלה לעניין העובדה כי במשטרה סיפרה שהמתלוננת התאפקה לא לבכות ובבית המשפט העידה כי המתלוננת בכתה. ולדיסלבה הסבירה כי הגם שהמתלוננת התאפקה לא לבכות, דמעות זלגו מעיניה. המתלוננת לא בכתה בקול או "עשתה סצנה", אך תיארה כי כאבה ניכר (עמ' 23, ש' 4-13).

היא נשאלה על כך שסיפרה במשטרה שהסיקה מה קרה מבלי שהמתלוננת שיתפה פעולה וסיפרה לה על פרטי האירוע ואילו בבית המשפט העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם דחף אותה ונתן לה מכה. עם זאת, מהבהרת ב"כ המאשימה עלה כי במשטרה סיפרה ולדיסלבה כי **"אני חושבת שהיא סיפרה שהוא נכנס לחדר והוא פשוט נתן לה מכה, אמר לה משהו, זה היה ממש בבוקר כשהיא ממש התעוררה..."**, כפי שטענה ולדיסלבה עצמה (עמ' 23, ש' 19-14; עמ' 23, ש' 26-23).

לא זו בלבד שאין מדובר בסתירות בעדותה, אלא שאלו מבהירים עד כמה דייקה העדה בתיאורה את שקלטה בחושיה, מבלי להגזים או להשחיר את פני הנאשם, כשהיא יודעת לאבחן בין מה ששמעה ישירות מהמתלוננת לבין "שמועות" שנפוצו בבית החולים, זאת באופן שמחדד את אמינותה ואת מהימנות דבריה. ולראיה, משנשאלת ולדיסלבה במשטרה אודות אירועים קודמים היא מוסרת כי שמעה רק שמועות מצוות בית החולים, אך לה המתלוננת לא סיפרה אודות אלימות קודמת מצד הנאשם כלפיה (עמ' 24, ש' 19-23). כמו כן העידה שהיא זוכרת שבעבר היה צו הרחקה בן מספר ימים שהוציאה המתלוננת נגד הנאשם והיא חששה לצאת מבית החולים וללכת הביתה, אך לא זכרה פרטים (עמ' 25, ש' 1-5) ולא העידה אודות האירוע הראשון מחדש אוגוסט, אלא רק כשנשאלה על כך במפורש (עמ' 24, ש' 12-17).

ולדיסלבה אף נותנת הסבר סביר לעובדה שאינה זוכרת בדיוק מה אמרה לה המתלוננת. לטענתה לא התעניינה היכן בדיוק הכה אותה הנאשם ואיך, שכן היא אינה חוקרת משטרה. היא זוכרת את גרעין האירוע, דהיינו שדחף אותה והכה אותה ומעבר לכך הייתה בהלם מהסיטואציה וכאבה את כאב המתלוננת (עמ' 24, ש' 26-33).

18. בנסיבות אלה, בשים לב להיותה חברה של המתלוננת, השתכנעתי כי אין לעדה כל אינטרס לשקר, וכפי שאף העידה - היא זומנה למסור עדות במשטרה ולא ניגשה מיוזמתה (עמ' 22, ש' 28). מעבר לכך, עדותה של ולדיסלבה מחזקת את דברי המתלוננת בדבר אלימות מתמשכת של הנאשם כלפיה, כך שאין שחר לטענת הנאשם לפיה מדובר בעלילה שהומצאה על ידי המתלוננת בתקופה הרלוונטית על מנת לזכות ברווח כלכלי כזה או אחר.

למותר לציין כי הנאשם עצמו אינו יודע לתת הסבר לגרסתה של ולדיסלבה, ותולה זאת בהיותה חברה של המתלוננת (עמ' 31, ש' 13, ש' 15), ואינו יודע להסביר את התרשמות השוטרים שהגיעו לבית החולים מכך שהמתלוננת חוששת מפניו (עמ' 31, ש' 22-26).

19. בחינת ראיות המאשימה מעלה כי גרסת המתלוננת וולדיסלבה הן גרסאות אותנטיות, כנות וסדורות, המתיישבות זו עם זו ועם גרסאותיהן במשטרה, כמו גם עם האמור בדו"חות הפעולה של השוטרים ועם ראיות אובייקטיביות בדמות חבלות.

בדו"ח הפעולה של השוטר שניר בוקסנבוים, שהגיע לגבות הודעה מהמתלוננת בבית החולים לאחר האירוע השני, דיווח כי הבחין בסימן כחול מתחת לעינה של המתלוננת, נפיחות וסימנים אדומים במצחה ובלחי ימין (ת/1; ת/9; ת/6) ותיעד את דברי המתלוננת לפיהם בעלה מכה אותה כל חייה וכי לאחר התלונה הקודמת מושא האירוע הראשון האלימות מצדו גברה באופן משמעותי (ת/9, עמ' 2).

גם כאן יש לומר כי גרסתה הראשונה של המתלוננת לשוטר שניר תואמת את גרסתה בבית המשפט, לפיה בעת שישינה במיטתה, החל הנאשם לצעוק ולהתעצבן, להאשים אותה בבגידה בו ובניסיון להרעילו, והחל להכותה בפניה בידיו (ת/9, עמ' 2).

20. לראיות שלעיל יש להוסיף **ראשית הודאה** מצד הנאשם. לא זו בלבד שהתבטאויותיו של הנאשם, במשטרה ובבית המשפט, מצביעות על אשמתו, אלא שגרסתו כולה לאירועים רעועה, מלאת סתירות, ואינה מהימנה בעליל, כפי שיפורט להלן.

כך, בתשובתו לאישום הכחיש הנאשם כי תקף את המתלוננת, למעט "דחיפה קלה" (עמ' 6, ש' 12-14), כאשר "**אותם אגרופים וסטירות**" לא היו (עמ' 6, ש' 14-15; ת/5, ש' 48). עם זאת, כבר בעדותה הראשית של המתלוננת מעל דוכן העדים, התפרץ הנאשם והודה במו פיו כי "**נתתי לה סטירה, אמרתי**" (עמ' 12, ש' 18).

21. לטענת הנאשם, באירוע זה, לא תקף את המתלוננת (ת/5, ש' 68) אלא נכנס לחדרה על מנת להתעמת עמה על כך שהעלתה את מינון תרופותיו באופן שגורם לו לנדודי שינה, והמתלוננת שרצתה שיצא מחדרה, דחפה אותו החוצה. הנאשם מעיד כי בתגובה הוא דחף אותה, עם יד אחת, היא נפלה על המיטה וייתכן כי כך נחבלה בפניה, אולי אפילו מהיד שלה עצמה (ת/5, ש' 30, ש' 32-33, ש' 35-37; עמ' 27, ש' 29-32; עמ' 28, ש' 5-10, ש' 30-33; עמ' 29, ש' 1-6; עמ' 32, ש' 11), כשהוא שב ומעיד מספר פעמים כי עורה של המתלוננת "רגיש" בצורה קיצונית אפילו מעקיצה של יתוש (עמ' 27, ש' 29-32; עמ' 29, ש' 8-9).

מדובר **בגרסה כבושה** שלא נמסרה במשטרה, הואיל ובמשטרה טען הנאשם כי **לא זוכר על מה התווכחו** (ת/5, ש' 50) וכן בבית המשפט טען, לראשונה, כי יתכן והמתלוננת היא שגרמה לסימן בעינה באמצעות מכה שקיבלה מידיה שלה (עמ' 32, ש' 20-21, ש' 23-24), טענה שאף סותרת את גרסתו הקודמת לפיה קיבלה מכה בעת שנפלה על המזרון (ת/5, ש' 55-56; עמ' 32, ש' 17-19).

22. יש לציין כי הנאשם סותר עצמו גם בכל הנוגע לשאלה האם הבחין בחבלה על פניה של המתלוננת אם לאו. במשטרה טען "**ראיתי שהיא קיבלה מכה ליד העין**" לאחר שנפלה על המזרון (ת/5, ש' 39-40), ואף סימן בידו ליד העין את מיקום המכה (ת/5, ש' 53-56), אולם בבית המשפט טען כי לא היה יכול להבחין בחבלה בשל רגישות של

עורה, כאשר מכל מכה קלה מיד ניתן היה להבחין שהעור מתנפח (עמ' 29, ש' 8-9). יצוין כי לא זו בלבד שגרסה זו סותרת את גרסתו במשטרה, לפיה הבחין בחבלה כבר באירוע, אלא שהטעם אותו נותן בבית משפט הוא דבר והיפוכו, שהרי אם עורה רגיש מאוד לכל מכה קלה, היה אמור לראות את החבלות כבר באירוע (כפי שאכן מסר במשטרה בגרסתו הראשונה).

משעומת עם הפער בין גרסתו במשטרה, שם מסר שראה סימן בעינה, לבין גרסתו בבית המשפט, בה הכחיש שהבחין בסימן חבלה על פניה, ענה הנאשם לפתע כי "לא זוכר" אם ראה סימן חבלה, וטען לראשונה כי אם ראה - היה זה בתמונות שבנם הראה לו (עמ' 32, ש' 12-14).

23. הנאשם גם סותר עצמו פעמים רבות ובאופן מהותי באשר לאלימות שהפעיל כלפי המתלוננת.

בתחילה, **הכחיש בבית המשפט כי סטר למתלוננת** (עמ' 29, ש' 32) אולם בהמשך עדותו סייג כי אינו זוכר אם נתן לה מכה וייתכן כי נתן לה מכה חלשה -

"האמת שאני כבר לא זוכר אם נתתי לה מכה או משהו כזה, אבל אם נתתי לה מכה זה היה משהו חלשלוש" (עמ' 30, ש' 2-1).

משעומת הנאשם עם העובדה כי בעת חקירתה הראשית של המתלוננת קם והודה כי סטר לה (עמ' 12, ש' 18), בניגוד למה שהעיד זה עתה, הודה הנאשם כי סטר לה -

"ש.ב בעדותה כשהיא סיפרה על המכות בידיים אז קמת ואמרת 'נתתי לה סטירה, אמרתי'. אתה אמרת את זה."

ת. אז יכול להיות שנתתי לה סטירה. אבל גם אם כן זה היה סטירה קטנה. גם הבחור הכי לא אלים היה מגיע לאלימות עם ההתנהגות של הבחורה הזאתי, עם דבר כזה שאתה מבין שזה 20 שנה שלקחתי את הכדורים האלה, היא חשבה שהכדורים האלה יגמרו אותי, היא ידעה שהם מורידים את לחץ הדם, זרימת הדם, הזיכרון, עכשיו העיניים, בכלל אני בטיפול בעיניים והראיה שלי זה היה דבר החזק ביותר שהיה לי" (עמ' 30, ש' 3-9).

יש לציין כי דברים אלה לא מנעו מהנאשם לחזור בו מיד לאחר מכן ולהעיד כי **לא נתן למתלוננת מכות לפני** (עמ' 31, ש' 4) - בטענה כי לו היה מכה אותה היו פניה מתנפחות, כשלטענתו סימן החבלה מתחת לעינה של המתלוננת הוא "סימן כחול קטן" בלבד (!) (עמ' 31, ש' 6-10) - ולשוב ולסייג הכחשתו, בהמשך, ולהעיד כי "לא זוכר" שנתן סטירה למתלוננת, אלא רק דחף אותה, וכן כי "לא יודע" אם היה נותן לה סטירה, וכי **"כמו שאני מכיר את עצמי סטירה לא הייתי נותן לה"** (עמ' 32, ש' 2-9).

יתרה מכך, טענותיו החוזרות ונשנות לפיהן המתלוננת, כביכול, קיבלה מכה בעינה כשנפלה בעת שדחף אותה אינן מתיישבות עם טענתו לפיה מדובר ב"דחיפה קלה" על מזרון, שבוודאי אינה גורמת לחבלה הניכרת בעינה. המתלוננת, לדידה, מכחישה טענה זו של הנאשם והגם שמאשרת כי הנאשם דחף אותה על המיטה, הרי שנפלה כשגבה על המזרון (עמ' 12, ש' 16-22).

24. לאור הסתירות המהותיות בעדותו אין בידי לקבל גרסתו של הנאשם לאירוע השני, ואף באישום זה אני מעדיף, ללא היסוס, את גרסת המתלוננת על פני גרסתו.

מהימנות הצדדים וטענת המניע

25. ייאמר כי לאורך ההליך כולו מצאתי כי גרסת המתלוננת עדיפה על פני זו של הנאשם, ואני קובע כי המתלוננת אמינה ומהימנה - **ראשית**, גרסת המתלוננת מגובה היטב בתשתית ראייתית אובייקטיבית ומוצקה, ובכלל זה עדויות שוטרים, תיעוד החבלות בגופה ותעודות רפואיות התואמות את גרסתה; **שנית**, מעדותה של המתלוננת עולה כי היא אינה מבקשת להשחיר את פניו של הנאשם ומקפידה לתאר מה זוכרת. כך, למשל, העידה כי באירוע הראשון, הנאשם לא איים עליה אך הוא התנהג בצורה שהבהילה אותה (עמ' 19, ש' 5-6, ש' 13-15). היא אף אינה מייחסת לו אלימות פיזית נוספת כלפיה מלבד הטחת הסמרטוט בפניה, ומספרת לשוטרת תרשיש שניקתה קצת לפני שהגיעו (**ת/10**); ובאירוע השני נמנעה המתלוננת מלהזעיק משטרה, ניקתה את הדם על רצפת החדר אף מבלי לספר על כך בהודעתה במשטרה (עמ' 17, ש' 2-3, ש' 5, ש' 9) ומסרה כי אינה מעוניינת להגיש תלונה בשל חששה מהנאשם (**ת/9**, עמ' 2); **שלישית**, התרשמתי שמדובר בנאשם אלים ומהיר חימה, שהביע זלזול עמוק במתלוננת, ואילו המתלוננת היא אישה כנועה, אשר חיה בפחד ובחשש מתגובותיו. כך בעדותו במשטרה ובבית המשפט גיחך הנאשם וצחק, לא אחת, על ההאשמות נגדו (**ת/5**, ש' 48; עמ' 31, ש' 24), קם בהתרסה ויצא מהאולם בחמת זעם (עמ' 17, ש' 32) והודה לא אחת כי הוא מקלל את המתלוננת דרך קבע (**ת/4**, ש' 71-77); בעוד שהמתלוננת בכתה מעל דוכן העדים, ואף בכתה בפני השוטרים שהגיעו לבית (**ת/10**; עמ' 18, ש' 17-19) ופחדה להגיש תלונה ולהזעיק את המשטרה.

הנאשם אף הודה במעשי אלימות קודמים כלפי המתלוננת, שאינם נכללים בכתב האישום, ובכלל זה הודה כי דחף אותה כשהייתה בהיריון (**ת/4**, ש' 52), הודה כי בפעם אחרת דחף אותה על המשקוף ונגרם לה שבר בצלעות (**ת/4**, ש' 56) והודה שהתעצבן באחת הפעמים, זרק ושבר עציץ (**ת/4**, ש' 86-88).

26. בהעדיפי את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם לא התעלמתי מסתירות מסוימות שעלו מגרסתה, סתירות שאינן מהותיות - כך, בחקירתה הנגדית הכחישה המתלוננת כי באירוע השני קדם לתקיפה ויכוח ביניהם, אלא העידה כי הנאשם פרץ לחדרה וישר החל לתקוף אותה במהלומות (עמ' 14, ש' 25-28) בעוד שבחקירתה הראשית ובהודעתה במשטרה תארה כי בעת שנכנס לחדרה הטיח בה הנאשם כי היא בוגדת בו ומשקרת לו. סתירה זו הסבירה המתלוננת בכך שלא מדובר בוויכוח או בשיחה ביניהם, כי אם בצעקות מצד הנאשם בעודה שותקת, כשמה שהטיח כלפיה אירע ערב קודם לכן (עמ' 14, ש' 29-32; עמ' 15, ש' 1-3, ש' 5-6). הגם שמדובר בסתירה מסוימת, הרי שיש טעם בהסבר לפיו ניכר כי מדובר בהתפרעות חד צדדית מצד הנאשם יותר מאשר ויכוח ביניהם, וממילא אין בכך כדי לכרסם בראיות כבדות המשקל התומכות בעדותה של המתלוננת, ובכלל זה העובדה כי גרסתה לגבי גרעין האירוע היא קוהרנטית וכך גרסתה של ולדיסלבה שראתה אותה במשמרת הבוקר בבית החולים, סמוך לאחר האירוע, עם החבלות הטריות שבפניה.

כך גם לגבי "סתירה" שעלתה, כביכול, בחקירתה הנגדית, לפיה בבית המשפט העידה כי הנאשם הכה בה במכות ואגרופים, לעומת דבריה במשטרה, שם מסרה שאינה זוכרת אם היה זה אגרופ או סתירות. אף בעניין זה מקובל עליי הסברה של המתלוננת לפיו מדובר בסיטואציית דחק בה חששה לחייה, ואך סביר שלא תזכור אם מדובר ב"אגרופים" או ב"סתירות" (עמ' 15, 18-25). גם הדגמותיה של המתלוננת מעל דוכן העדים מלמדות כי במצב דברים זה הקרבן אינו

עומד ומישיר מבט לתוקף המפליא בו מכותיו, אלא מוריד את ראשו ומגונן על פניו באינסטינקט של התגוננות והישרדות. בהודעה שמסרה המתלוננת בבית החולים ביום 31.10.19, אמרה בהזדמנות הראשונה כי הנאשם הכה אותה בידיו (עמ' 15, ש' 28-30), באופן שמתיישב הן עם "אגרופים" והן עם "סטירות", כאשר גם כאן, אין באי הדיוק האמור כדי לשנות מהתוצאה הניכרת בתמונות, שצולמו בסמוך לאחר האירוע ומתיישבות עם גרסתה (ת/1; עמ' 15, ש' 31-33; עמ' 16, ש' 7-9, ש' 11, ש' 13).

על כן, אף לסתירה זו אינני מייחס משקל של ממש, כשספק רב אם מדובר בסתירה כלל.

27. גם בעובדה לפיה המתלוננת הגיעה למשטרה רק ביום 2.11.19, לאחר שהאירוע השני התרחש ביום 31.10.19 (עמ' 16, ש' 1-4), אין כדי לעלות או להוריד לעניין אמינותה, הואיל וגרסה נגבתה ממנה כבר בבית החולים, מיד לאחר האירוע ודובר רק בהשלמת חקירה (עמ' 16, ש' 2). אדרבא, העובדה שהמתלוננת לא מיהרה לגשת למשטרה מלמדת שלא ביקשה להעליל על הנאשם, כטענתו (עמ' 16, ש' 6; עמ' 27, ש' 23; ת/7; ת/8). תחושה זו מתחזקת נוכח אופן התרחשות האירועים מרגע הגעת המתלוננת לעבודה ביום 31.10.19, לאחר האירוע השני, כך שמעידים על **פסיביות** מצד המתלוננת, אשר לא דיווחה לאיש אודות האירוע (עמ' 16, ש' 29) כי אם הייתה זו ולדיסלבה שעירבה את המפקחת ואת העובדת הסוציאלית של בית החולים, לקחה את המתלוננת למיון לקבלת טיפול רפואי, **והן שהזעיקו את המשטרה** למקום ודיווחו על האירוע (עמ' 16, ש' 29-31; עמ' 21, ש' 19-25; עמ' 22, ש' 4-3).

28. לעומתה, גרסת הנאשם נשענת, רובה ככולה, על עלילת שווא כלפיו מצד המתלוננת מטעמים כלכליים, הואיל וברצונה לנשל אותו מדירתם ולתת אותה לבנם היחיד. לטענת הנאשם, מן הטעם הזה, המתלוננת שהייתה אמונה במשך עשרות שנים על מינון התרופות שנטל, העלתה את מינון התרופות במידה ניכרת על מנת להזיק לבריאותו ואף לגרום למותו (ת/5, ש' 16; עמ' 28, ש' 5-10; עמ' 27, ש' 2-3; עמ' 26, ש' 25-28, ש' 30-33; עמ' 32, ש' 27-31; עמ' 35, ש' 6). יש לומר כי המתלוננת, **בהגינותה**, מאשרת כי היו פעמים שהציעה לנאשם להוסיף כדור, הואיל וסבל מהתקפים קשים, אולם הדבר נעשה מתוך דאגה לשלומו, תמיד בידיעתו ובשיתופו ולא באופן שעלול לסכן את חייו (עמ' 17, ש' 22-30; עמ' 18, ש' 1-4). עם זאת, המתלוננת מכחישה כי מדובר בעלילת שווא, מכחישה כי דחפה את הנאשם מחוץ לדלת החדר באירוע השני, וטענה כי מעולם לא דחפה אותו בכל שנות נישואיהם (עמ' 18, ש' 7-9, ש' 10-12) והגם שמודה כי דיברו על גירושין, מכחישה מחלוקות רכושיות ביניהם (עמ' 18, ש' 14-15).

אינני מקבל את טענות הנאשם ואני דוחה מכל וכל את הסברה לפיה המתלוננת העלילה על הנאשם עלילת שווא ממניעים כלכליים.

ראשית, מדובר בטענות בעלמא שלא זו שלא זו בלבד שלא הובאה לגביהם שמץ ראיה, אלא שהראיות הקיימות מצביעות על אשמת הנאשם. למעשה, הנאשם מעלה טענות מן הגורן ומן היקב בכל הקשור למתלוננת, כולן טענות בעלמא, שכלל לא הוכחו, ובכלל זה - שהמתלוננת קנאה לו וחשדה כי בוגד בה במהלך השנים (עמ' 28, ש' 11), שהיא תכננה וגנבה ביחד עם הוריה את כספי חתונתם (עמ' 28, ש' 16-20), שהתחננה שיישאר עמה למרות שרצה להיפרד ממנה בעבר (עמ' 28, ש' 22-23), שגרמה ביחד עם בנם לשלילת רישיונו (עמ' 31, ש' 31; עמ' 32, ש' 1) ושעשתה יד אחת עם בנם ועם שוטר קרוב משפחה להעליל עליו, על מנת לגזול ממנו את ביתו (עמ' 26, ש' 22-23, ש' 25; עמ' 25, ש' 25).

27, ש' 27-25; עמ' 29, ש' 21-18, ש' 23-22; עמ' 30, ש' 25). אף את טענתו בדבר מינון יתר בתרופות לא טרח הנאשם לעגן בחוות דעת רפואית אלמנטרית (עמ' 30, ש' 15-13).

שנית, התרשמתי כי כתוצאה מתלונותיה נגד הנאשם, הוצאת צו הרחקה נגדו וניהול ההליך הפלילי הנוכחי, לא זו בלבד שהמתלוננת לא הרוויחה דבר, אלא שהיא בחרה לצאת מרצונה מביתם המשותף, בשל איומי הנאשם, וכיום אין לה מקום מגורים קבוע (עמ' 18, ש' 19-17, ש' 22-21; עמ' 29, ש' 16).

שלישית, מדובר במתלוננת הנשואה לנאשם כיובל שנים, בהם הוא מודה שטיפלה בו כראוי ודאגה לו, העיד כי אף לאחר מעצרו המשיכה המתלוננת לבשל עבורו (עמ' 29, ש' 12-11), כשאין מחלוקת כי מזה שנים ארוכות הלכה למעשה המתלוננת היא שיוצאת לעבוד ומפרנסת את הבית ואת הנאשם שאינו עובד בשל נכותו (ת/4, ש' 10-12; עמ' 27, ש' 6-4; עמ' 12, ש' 25-24; עמ' 26, ש' 12).

29. בנסיבות אלה התרשמתי כי בניגוד למתלוננת, הנאשם עשה כל שלא ידו על מנת להשחיר את פני המתלוננת, וכל זאת תוך שרטוט דמותה באופן הסותר את כל הראיות שהוצגו בפניי. כך, הנאשם לא היסס לתארה כ"שקרנית גדולה" (עמ' 28, ש' 20), ממציאה סיפורים (ת/5, ש' 46), "שחקנית לא רעה" שעושה הצגות (עמ' 35, ש' 4-3), "מנוולת" (ת/5, ש' 61-60), וכ"מי ששולטת בבית" (עמ' 31, ש' 17).

30. כאמור, גרסתו של הנאשם לגבי האירועים מושא כתב האישום מאשרת ברובה את גרסת המתלוננת. די בהתייחסותו של הנאשם לשני האירועים כדי ללמד על כך שתקף את המתלוננת, למצער, באירוע השני -

"ש. אני אומרת לך שבשני אירועים שונים איימת עליה שברת חפצים בבית הכאת אותה.

ת. לא, באירוע הראשון לא הייתה אפילו נגיעה.

ש. אתה שיקרת לבית המשפט עכשיו ובכפירה שלך.

ת. באירוע הראשון אני אומר לך לא נגעתי בה.

ש. ובאירוע השני.

ת. אמרתי לך היא דחפה אותי ואני דחפתי אותה בחזרה. זה כל הסיפור" (עמ' 35, ש' 12-7).

31. בנוסף, הנאשם מאשר את הוויכוח על רקע כספי (או קניית קפה) שגרם לו להוצאת דברים מהמקרר באירוע הראשון, מאשר את העובדה כי נכנס לחדרה של המתלוננת בבוקר באירוע השני, ודחף אותה על המיטה על רקע חילופי דברים שהחל ביוזמתו, ומגרסתו במשטרה אף עולה כי ראה שנחבלה בעינה, עובדה אותה ניסה להסתיר בבית המשפט. בעדותו הנאשם אף מודה במפורש כי עובר לאירוע התמלא כעס על המתלוננת על רקע מינון הכדורים והתרופות שנוטל, והאשים אותה בכך שבשל מינון זה אינו מסוגל לישון. למעשה, משנשאל על כך הנאשם, הוא אינו מכחיש שכעס זה "הצדיק" את הכאתה -

"ש. אתה מדבר על המינון שהיא שינתה וזה מכעיס אותך ומצדיק לתת לה מכות.

ת. אמרתי לך לא ישנתי כבר כמה לילות, את לא יושנת, היום אני לוקח כדור שינה וזה גם לא עוזר לי" (עמ' 32, ש' 32-33).

32. כמפורט לעיל, את הפרטים אותם מכחיש הנאשם בגרסת המתלוננת, משלימות ראיות נוספות ובכלל זה החבלות על פניה באירוע השני והדברים שסיפרה סמוך לאחר מכן לולדיסלבה ולשוטרים, אשר מוכיחים כי האירוע התרחש כפי שסיפרה המתלוננת; דו"חות פעולה של השוטרים שהגיעו לבית במסגרת האירוע הראשון, מצבה הנפשי של המתלוננת והתמונות שצולמו במטבח, אשר מעידים כי אף באירוע זה הדברים התרחשו בהתאם לגרסתה.

עבירת האיומים

33. בכל הנוגע לעבירת האיומים, השתכנעתי כי הנאשם אמר למתלוננת את המשפט המיוחס לו בכתב האישום בשלהי האירוע הראשון.

הנאשם טען במשטרה שאינו זוכר שאיים על המתלוננת בכך שאמר לה "זה לא יעבור לך בשקט" (ת/4, ש' 34). גם בבית המשפט העיד שלאחר הוצאת המוצרים מהמקרר, הסתיים האירוע והוא לא אמר דבר נוסף למתלוננת, שמצדה התקשרה למשטרה (עמ' 27, ש' 13-16).

34. העובדה לפיה המתלוננת לא תפסה את האמירה כ"איום", כפי שעלה מעדותה בבית המשפט, אינה מעלה ואינה מורידה לעניין עצם התגבשות העבירה שהיסוד העובדתי בה דורש כי תוכן הדברים יהיה בגדר איום **מבחינה אובייקטיבית**, ושדברים יהיה כדי להטיל אימה על אדם מן היישוב באותן נסיבות בהן נאמרו, בין במפורש בין במרומז (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג (3) 373; רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96). בנוסף, עסקינן בנסיבות בהן לנאשם יש שליטה על אפשרות התממשות הדברים, בעיקר נוכח מכלול העדויות והראיות שנפרשו בפניי המעידות על אלימות מתמשכת של הנאשם כלפי המתלוננת.

בנסיבות אלה אף השתכנעתי כי אמירת הנאשם מקיימת את היסוד הנפשי הנדרש בסעיף 192 לחוק העונשין שעניינו כוונה "להפחיד את האדם או להקניטו". בענייננו, הוכח לפניי כי כוונת הנאשם הייתה להפחיד את המתלוננת, כלפיה הושמעו הדברים, ולהניעה מלהתקשר למשטרה.

35. יש איפוא להרשיע את הנאשם אף בעבירת האיומים מושא האישום השני.

36. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד אלול תש"פ, 13 ספטמבר 2020, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו.